

Un exili d'amor i altres censures

Plaça de la Vila

Fa unes setmanes, un conseller gris del govern de la Generalitat Valenciana, que es diu Cotino, que és de l'Opus Dei, que és molt ric gràcies a les seues influències polítiques i les de la seua família que sembla que s'ha beneficiat dels contractes corruptes de la trama mafiosa Gürtel, i que fa un temps va dirigir la conselleria de Benestar Social, després que la diputada de Compromís Mònica Oltra criticqués els lligams econòmics i polítics de la família de Cotino per beneficiar-se de l'especulació urbanística, el tal Cotino li va etzibar, més o menys, que "si jo fóra son pare, que no ho sóc, m'averkonyiria de tenir una filla que segurament no coneix a son pare...".

És clar que aquest individu grisós i malparlat volia averkonyir la diputada Oltra, treure-li els colors amb un atac personal perquè no podia defensar en públic les corruptel·les econòmiques, polítiques i religioses del seu govern, de la seua secta i de la seua família, o a l'inrevés, i, al principi, ho va aconseguir perquè Mònica afectada per aquestes paraules rocambolesques i gramaticalment mal organitzades, se'n va anar de l'hemicicle de les Corts plorant a llàgrima viva perquè en la seua vida privada hi havia un "rerefons" d'una història d'"amor a l'exili" o d'un exili d'amor dels seus pares, com ella mateix va aclarir posteriorment.

Resulta que era l'inici dels anys seixanta, el pare de Mònica, Joan, s'havia casat amb una xica que no estimava i aviat s'adonà que havia comés una errada perquè estimava una altra xica, li ho va dir a la seua esposa i decidiren separar-se amistosament. Ell i Angelita decidiren anar-se'n a Alemanya per poder viure junts perquè durant el franquisme, quan manaven els antecessors polítics i religiosos de Cotino, no era possible divorciar-se, tot el món havia d'acatar les regles del nacional-catolicisme inspirades en el franquisme i l'opusdeisme, que ve a ser el mateix... Mònica Oltra estava afectada i tenia por perquè les paraules de Cotino semblaven tretes d'un film de l'Stasi, la policia alemanya, perquè fa uns anys va decidir adoptar dos infants d'Etiòpia i va passar per la Conselleria de Benestar Social. Allà sabien la història de son pare i sa mare, que només quan Mònica ja tenia onze anys i a l'Estat espanyol es va reconèixer la llei de divorci, ella va poder portar el cognom del seu pare, treure a la llum pública aquesta història per defensar les pròpies corruptel·les és tenir molt poca dignitat i molt poca vergonya... És imitar els règims totalitaris d'Alemanya, de Cuba, de Veneçuela, d'Espanya o de Xile i hauria de dimitir si tinguera un gram de dignitat.

A l'endemà, el conseller Cotino li va demanar "excuses" de mala manera, dient que "si en algunes de les paraules que haguera pogut dir, l'havia pogut ofendre, li demanava excuses"; Mònica li les va acceptar i va matisar que no renunciaria a la seua obligació de controlar l'acció del govern. Al cap d'un dies a la primera pàgina del diari Levante-EMV eixia Mònica amb son pare i sa mare, que estan molt orgullosos de la seua filla i s'assabentaren que el seu avi patern era de Quatretonda, a més a més molts ja sabem que va nàixer a Neuss, Alemanya, que és valenta quan es tracta d'eixir al faristol de les Corts a defensar el Cabanyal, a dur una samarreta que es diu que se cerca "només viu" el president Camps en les seues escapades per a no haver de donar explicacions de la seua nefasta gestió política, quan ix a exigir comptes i controlar l'acció del govern i criticar el mal govern d'un PP a la deriva, que ha perdut el nord i només tracta d'aguantar i legitimar amb les urnes la seua corrupció intrínseca, esperant que passe la tempesta, escampen el núvols i torne a eixir el sol.

Però els núvols no se'n van i la tempesta continua, així com la reproducció de les formes polítiques pròpies dels règims totalitaris. A la primera setmana de març, una exposició de fotografies titulada "Fragments 2009" sobre els fets més importants de l'any passat succeïts al País Valencià, organitzada per la Unió de Periodistes al MuVIM (Museu de la Il·lustració i la Modernitat), durant la inauguració al diputat Màximo Caturla no li van agradar concretament nou fotos perquè deia que eren "fotos polítiques", on hi havia retratats governants del PP, Rita Barberà borratxa de poder després de guanyar les eleccions europees de l'any passat, Camps mig levitant amb l'arquebisbe Osorio dins la Catedral de València envoltat d'imatges religioses, el diputat Costa tapant-se la cara i plorant després de la seua dimissió per la seua relació amb el cas Gürtel, un polític del PP assegut a un bar amb el tal Correa... és a dir, algunes de les que reflectien el cas Gürtel de corrupció del PP. Caturla va decidir retirar-les, com si fos un petit dictador, donant l'orde a un tal Salvador Enguix. Sembla que la decisió la prengueren Caturla, el president de la Diputació de València i alcalde de Xàtiva, Alfonso Rus, amb el consentiment i el vist-i-plau del president Camps. Públicament es va proclamar que el director del Museu, Romà de la Calle, també estava d'acord i això vessà el got i el féu dimitir després de sis anys de director amb tot tipus de reconeixements i premis per la seua tasca davant del MuVIM. El dimart 9 de març, Romà de la Calle, catedràtic d'estètica de la Universitat de València, eixia a les portes del Museu envoltat d'unes 500 persones que li donaven suport per proclamar que d'infant volia ser poeta, que sempre havia sigut prudent en les exposicions i en la gestió del museu però que no li podien demanar que fóra còmplice de la censura, que per dignitat dimitia, per poder mirar-se a l'espill cada dia sense averkonyir-se i que continuaria visitant el museu encara que fos disfressat de "Mínimo" Caturla, que no podia haver-hi estètica sense ètica com recomanava Josep Maria Valverde, catedràtic de la Universitat de Barcelona, que durant la dictadura franquista va dimitir de professor quan varen reprimir i fer fora de la Universitat de Madrid al professor José Luis Aranguren, a Tierno Galván i a Agustín García Calvo per signar un manifest a favor de la democràcia i els drets humans.

Sembla que hem tornar als temps de la censura, de la repressió, de fer fora de les Corts als que critiquen el govern, siga Mònica Oltra amb insults o al portaveu del PSPV amb calúmnies i insídies repletas de "in-decència" pepera. Sembla que el PP no està diposat que el controlen i li critiquen la seua acció de govern. Els seus "arguments", és un dir, que recita el conseller Blasco com una perversa salmòdia, estan farcits de mentides, de cinisme, d'indiferència per les regles de joc formals parlamentàries i d'insults a la mínima intel·ligència i a una democràcia que sembla una caricatura i un drap brut en mans dels hereus del franquisme i dels seus mètodes de corrupció que han reiterat i millorat amb el temps, així com els atacs contra la llibertat d'expressió o senzillament la llibertat a seques. Són com un boxejador noquejat a dalt de ring que ha perdut l'orientació, que braceja, que respira agitat, com un zombi diposat a fer tot el mal que puga, sense alé, només amb l'aire contaminat que li donen els corruptes, aquells que han comprat el partit d'avantmà, que han apostat ben fort i no poden perdre, encara que se'ls en vaja la vida amb això... Aguantar els cops que els arriben i pegar encara que siga a l'àrbitre, als espectadors o a les cordes perquè tot està perdut. Aquestes censures insultants només mostren el nerviosisme i l'extrema feblesa d'un govern del PP que ha perdut el rumb i que està ben tocat i sonat. Només podem esperar que caiguen a terra i fer tot el possible perquè caiguen el més aviat possible.

PLAÇA DE LA VILA © Sal·lus Herrero i Gomar

15 març 2010

Una notícia de VilaWeb.cat

Edició GENERAL

<http://www.vilaweb.cat>

[Enllaç permanent](#)